

Un cor trencat

*Madre de Sorogoyen**

CARMEN GALLEGO CRUZ

Un pis tot pintat de blanc a Madrid. Una mare i una filla parlen sobre els amics de la segona i sobre tornar a començar una nova vida. De sobte sona el telèfon i l'horror en la seva accepció més profunda entra a la casa i al cor de la filla. Truca un nen, el fill petit de vacances amb el pare que està tot sol a una platja de França, i l'últim que sabem darrere una porta oberta al patiment i un cable per carregar el mòbil per terra, també blanc, és que el nen desapareix.

El director, com el cineasta Javier Rosales vol que compartim el viatge de la protagonista amb la mateixa curiositat que ella estudia el rostre i l'actitud d'un jove adolescent a una platja francesa deu anys després. L'inici del film ens ha preparat per un to que després la pel·lícula no continuarà. A partir del passeig per la platja on la protagonista entreveurà al jove adolescent comencem a centrar-nos en el dol i la supervivència. No és el moment del dolor extrem de la primera escena, ara es tracta de com continuem vivint quan la pèrdua sembla que no ens deixa gairebé ni respirar. Elena sobreviu com la boja de la platja, la que va perdre el fill que encara el busca en cada cara, en cada gra de sorra d'aquella ciutat cremada pel sol.

Madre ens mostra a Elena en un camí entre dos mons, vivint a França però pensant en tornar, enamorada d'un home espanyol i transitant per una línia vermella que té a veure amb la seducció i la incomoditat, l'espectador sempre a punt per jutjar, d'allò que es pot i no es pot fer: és el jove el memento del fill mort o és la seducció del que encara es vol viure contra tot i tots? El cinema ens ha acostumat a posicionar-nos com espectadors en un lloc avantatjós on tenim una informació que els protagonistes no tenen podem avançar-nos a la presa de decisions dels actors. Però amb Sorogoyen les coses no són ben bé així. Sabem molt poca cosa dels protagonistes, la càmera segueix l'Elena com si fos ella la que ha de decidir en el mateix moment que ho fem nosaltres, amb les mateixes eines. La protagonista, en el seu dolor, sembla cercar un clau rogenç on agafar-se per llançar el crit que ha d'haver ofegat en els deu anys que han passat des de la desaparició del fill... Mare que abandona el judici i que ens convida a no jutjar a deixar-nos portar sols per la mirada i a preguntar-nos i què hauríem fet nosaltres en el seu lloc?. Al final, la supervivència és una taula de surf que ens permetre combatre el silenci de l'onada com diria Enrico Carofiglio.

Potser després del curt que va anar a la carrera dels óscars el públic s'esperava alguna altra cosa del llargmetratge, però a mi em sembla justa aquesta història que no sembla escapar del dolor, perquè no és possible continuar vivint quant l'amputació ha estat tan profunda.

* Film projectat en el Cicle Gaudí. Vilanova i la Geltrú, 24 de setembre del 2020